म. ग्रं. सं. ठाणें

विषय नाटक

संग्रहालय क्रमांक २०५

लेखक रा. वि. गद्रे

पुस्तकाचें नांव श्री पार्वती स्वयंवर

सन

पुस्तक.

रा० रा० रावजी विष्णु गद्रे

यांनीं रचिलें.

तें

महादेव भवानी गोळी दरगे

यांनीं

“ज ... लें.

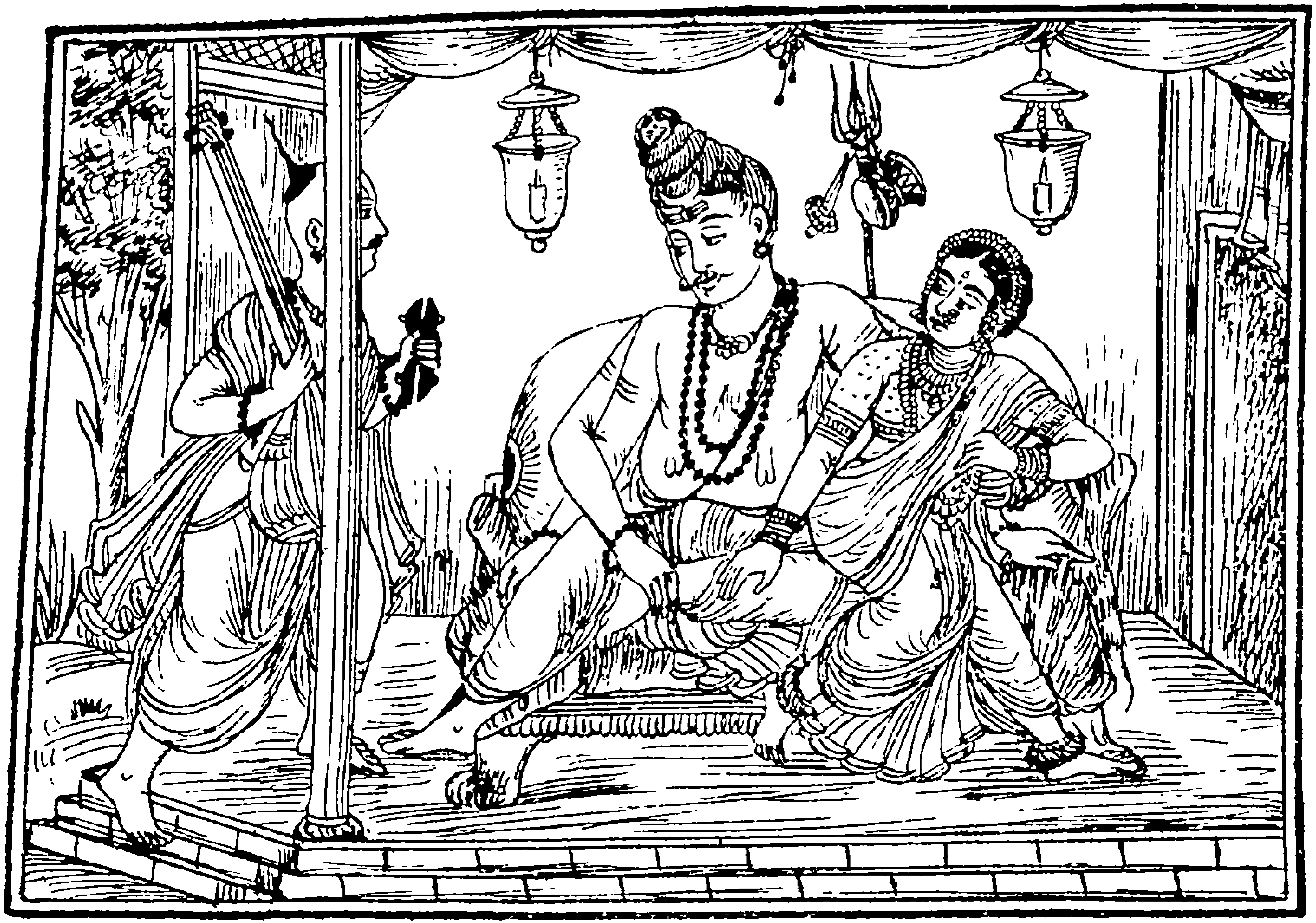

॥ श्री ॥

॥ श्रीपार्वती विलास ॥

प्रारंभः

दिंडी.

राग—लील,वरी, ताल—दादरा.

एके दिवशीं शंकर पार्वतीसीं ॥
अंकिं घेवोनी करि विलास तीसीं ॥
तैंसुरमुनि पातले दर्शनातें ॥
होत लज्जित अंबिका बघुनि त्यांतें ॥ १ ॥

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

गिरिजा तेव्हां उठुनी सत्वर सदना माजी गेली ॥
विलोकुनी असें वदे मधुरवचें तिजशीं तो शशिमौळी
शंका कां धरिसी ॥ उघडीं कवाडासीं ॥ १ ॥

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

दाक्षायणि तैं वदे शिवाला ॥
सुरमुनि आले तव सेवेला ॥
नग्न असें मी बघुनि तयांला ॥
कशि बाहेर येऊं ॥ १ ॥

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

गिरिजे मजला मद्भक्तांची लज्जा तिलहि न वाटे ॥
ये ये सत्वर अंकीं बसये धांवत जाशी कोठें ॥
ऐकें मद्वचना ॥ न करीं चेष्टा नाना ॥ १ ॥

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

वेड लागलें तुह्मा कसें हें न कळे कांहीं मजला ॥
पुरे पुरे हो भाषण तुमचें शहाणे फारची झालां ॥
लज्जा कांहि तरी ॥ राखावी अंतरीं ॥ १ ॥

दिंडी.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

शहाणपणा पाहसी काय आतां ॥
करुनि गेला पूर्वीच तो विधाता ॥

असें बोले शिव तिशीं परि न मानी ॥
तैं सुर मुनि पातले तया स्थानीं ॥ १ ॥

पद.

राग–मुलतानी. ताल—धुमाळी.

सुरमुनि नारद वदे शिवासीं, द्रव्य हीन जे पती ॥ त्यांसी कांता न मानिती ॥ ध्रु० ॥ वैभव ज्यांचें थोर असे त्या लुब्ध होति त्यांवरी॥ देती ठाव त्यांस अंतरीं ॥ द्रव्या भावें दीन होऊनी झाला जो रोडका ॥ मानिती त्यासीं कडु दोडका ॥ नाहीं वैभव देवा तुजला ह्मणुनी तूं सोसिशी ॥ कांता वचनें निष्ठुर अशीं ॥ १ ॥

पद.

(समज धर कांहीं, या चालीवर)

देवाअति माने ॥ वाहसी तूं तिजशीं ॥ परिती मानी न वचनासीं ॥ करीते चेष्टा ॥ निर्धन तूं ह्मणुनी ॥ होईल अपकीर्ती भुवनीं ॥ ज्यागृहीं बळरे ॥ वाढे कांतेचें ॥ तेथें तुच्छ वचन पतिचें ॥ तयानें जावें ॥ जावें विपिनासीं ॥ परतन यावें सदनासीं ॥ १ ॥

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

कामिनिचें बळ जेथें असतें ॥

निर्माल्या सम मानिती पतितें ॥
सोडुनी त्यानें निज सदनातें ॥
जावें विपिनासीं ॥ १ ॥

पद.

राग—पीलू. ताल—धुमाळी.

आधीं युवतिच्या निष्टुर वचनें क्रोधाग्नी चेतला ॥ आज्या
चा मग परजन्य त्यावरी सुरमुनिनें सिंचिला ॥ तेव्हां
पशुपती स्वस्त्री सोडुनी वनवासा गेला ॥ तदा वृत्त हें
सांगती सखीजन स्वमुखें गिरिजेला ॥ १ ॥

पद.

राग—झिंझोटी. ताल—त्रिवट.

शिवें तुजला रम्यवाचे गिरितनये वाहिलें ॥
परि त्याचें वाक्य तूं तें सखये न मानिलें ॥
तुजलागीं ह्मणुनि त्यानें क्रोधानें सांगिलें ॥
करावें काय बाई विपरीत जाहलें ॥ १ ॥

दिंडी

राग—लीलांवरी. ताल दादरा.

अशी सखयांची परीसूनि वाणी
अती दुःखें बोलली ती भवानी ॥

अकर्णीक हट्टि हा असा आहे ॥
सांगतें मी लक्षणें याचीं पाहें ॥ १ ॥

पद.

राग—लीलांवरी. ताल—दादरा.

मदनारी पूर्वींहुनी ठाऊका असे ॥ पाठीं पोटीं सकलही कुल शून्यची दिसे ॥ ध्रु० ॥ तात, मात, बंधु, भगिनी ॥ नसती मातुळादि कोणी ॥ अकुळी हा आहे ह्मणनी ॥ भाजी मसीं दुःख वन्हि ॥ काय करूं साहूं मी दुःख हें कसें ॥ १ ॥

पद.

राग—कालींगडा. ताल—धुमाळी.

रथगज वारू त्यागुनि सारे वृषभावरि वसतो ॥ सुंदरवस्त्रें सोडुनि पांघरी गजचर्मांबर तो ॥ कैलासासम सुस्थळ टाकुनी स्मशानीं वसतो ॥ पिशाच्यांच्या संगें अनुदिनीं नृत्य सखे करितो ॥ १ ॥

साकी.

राग—पीलू. ताल—धुमाळी.

सुरत्नें श्रीमुक्तें कनकमणि माळा कंठिंन घाली ॥
नररुंडें जीं रुधिर स्त्रवती कंठीं ऐशीं धरीलीं ॥
सुगंधादिक उटीसज्यूनी उधळी भस्मशरीरीं ॥

धत्तुरपुष्पें[1] शिरीं धरी तो सोडुनी कुसुमें सारीं ॥ २॥

पद.

राग—परज. ताल—त्रिवट.

वानु किती मी दुर्गुण याचे ॥ ध्रु० ॥
सुधा त्यागुनी वीषचि प्याला ॥
सदा जातसे हा भिक्षेला ॥
मृदंगादिक वाद्यें याला ॥
नावडुनी करी स्फुरण दरांचें[2] ॥ वा० ॥
बाई माझा भोळा शंकर ॥
भावें अभावें ध्याती जे नर ॥
त्यांसीं देतो इच्छित गे वर ॥
निरसितसे गे दुःख भवाचें ॥ वा० ॥
अघटित घटना लोकीं करितो ॥
सूत्रधारची त्यांचा होतो ॥
प्रेमानंदें खेळ खेळतो ॥
सुख कसलें या गृह युवतीचें ॥ वा० ॥ १ ॥

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

पर्णाया तो आला मजला ॥

---

१ धोत्र्याचीं फुलें. २ शंख.

मम जननी तैं वदलि पित्याला ॥
वृद्ध निर्बळ दिसतो याला ॥
कन्या न द्यावी ॥ १ ॥

आणखींही तिनें हें सांगितलें.—

अंजनी गीत.

राग—सदर.

निपुण विरागी दिसतो हा नर ॥
व्हावा कशाला या संसार ॥
देतां यासीं तरि सत्वर ॥
कन्येसीं पुसणें ॥ १ ॥

सख्यांनीं—

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

यापरि माता वर्जितसे परी तातें नच मानीलें ॥
विधात्यानें माझ्या निढळीं लिहिलें तेंची घडलें ॥
त्याला काय करूं ॥कवणा देवालागिं स्मरूं ॥ १ ॥
मातेनें जें कथिलें त्याहुनी येथें दिसतें दूणें ॥
असो कथा हे परि सांगागे पशुपति कोठें बघणें ॥
न रुचे मज बाई ॥ सांगा करूं मी कायी ॥ १ ॥

पद

राग—जिल्हा. ताल—त्रिवट.

(जल भरनजात. या चालीवर)

जा जा वेगीं प्रियकर सुंदरी ॥
शोधा पतिला ह्या अवनीवरी ॥ ध्रु० ॥
असे कोणत्या स्थानीं बसला ॥
श्रुतकरा मसीं येउनि लौकरी ॥ जा०
जाउनि तेथें विनवुन आणिन ॥
माघारा मी त्यासी हो घरीं ॥ जा० ॥
येईना तो तरि मग मानिन ॥
निर्दय कपटी त्यासीं अंतरीं ॥ १ ॥

पद.

राग.—जिल्हा. ताल—धुमाळी.

(कोणकुटिल तूं चोरजार. या चालीवर.)

उमा वचन तें ऐकुनी निघती सत्वर त्या रमणी ॥ निघती गे०॥ हिम गिरिकाननीं शिव बैसला पाहती त्या दुरुनी ॥ आडुनी गे० ॥ पार्वतिसीं मग सांगायातें आल्या परतोनी ॥ तेथूनि गे० ॥ कथिती तिजशीं हिम गिरिकाननीं बसला तो रुसुनी ॥ सखये गे ॥ १ ॥

पार्वती — सख्यानों तेथें तो काय करित आहे बरें ?

सख्या.— पद.

राग—लीलांवरी. ताल—त्रिवट

हस्तीं धरुनी जपमाळा ॥
हृदयीं ध्यान धरुनि बसला ॥
घर्मानें अती डवडवला ॥
माथां जटा भार सुटला ॥
पाहिलें दुरुनी आह्मी त्याला ॥
आलों तुजशीं कथण्याला ॥ १ ॥

इतक्यांत—

अंजनीगीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

भूषण रवगे पडतां श्रवणीं ॥
लोचन उघडी त्रिशूल पाणी ॥
वधावयासीं आह्मा लागुनी ॥
उठला तत्क्षणीं तो ॥ १ ॥

तेव्हां—

अंजनीगीत.

ओळखील तो आह्मा ह्मणुनी ॥
धांवत सुटलों आह्मी तेथुनी ॥

ग्रंथ संग्रहालय

पाहीलें नच मागें वळुनी ॥
पुनरपि त्याजकडे ॥ १ ॥

पार्वती—सख्यानों.—

पद.

राग—भैरवी. ताल—त्रिवट

जाउं चला विपिनाला ॥
आणाया नाथाला ॥ ध्रु० ॥
रुसुनी जाउनी बसला कोठें ॥
मी हो पाहिन साला ॥ जा० ॥
मधुर भाषणीं प्रार्थुनि त्यासीं ॥
आणिन निज गेहाला ॥ जा० ॥

सख्या.—

पद.

राग—हमीर. ताल—त्रिवट

उत्सुककांहोसी ॥ सखये ॥ ध्रु० ॥ सकूमार तूं मार्गीं थकशिल करितां गमनासीं ॥ स० ॥ कांहीं दिन लोटतांचि येइल तव पति सदनासीं ॥ स० ॥ नच आला तरि घेऊन जाऊं तुजला विपिनासीं स॥०॥

शंकर— दिंडी.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

बघुनि त्यानां मच्चित्त व्यग्र झालें ॥

[library stamp]

तप माझें सर्वथा व्यर्थ गेलें ॥
काम जागृत जाहला शरीरांत ॥
चैन न पडे मज घोर अरण्यांत ॥ १ ॥

अंजनीगीत.

राग—झिंझोटी. ताल— धुमाळी.

ठुमकत ठुमकत चालत गजगति ॥ गिरि वि-
पिनींया आल्या युवती ॥ पाहुनि मजला
भ्याल्या चित्तीं ॥ शीघ्र गतीं गेल्या ॥ १ ॥

पद.

राग—कालिंगडा. ताल—दादरा.

त्यजूनि येथें व्यर्थ आलों प्रिय सखे तुला ॥ ध्रु० ॥
घडिभर तव विरह मला नाहीं सोसलागे ॥
राहुं कसा तुजवरी मम, लोभ गुंतला ॥ स० ॥
तप साधन न घडे मज ॥ वाटे कधीं बघेन तुज ॥
सुर मुनिनें कथुनी गुज ॥ ठकविलें मला॥स० ॥ १ ॥

दिंडी.

राग—लीलांवरी. ताल—दादरा.

प्रिये वांचुनियां मसीं राहावेना ॥

काकुळतीही कशीतिला ये ना ॥
करूं काय अतां बसुनि तरी येथें ॥
असें वदला तों मुनी येत तेथें ॥ १ ॥

साकी.

राग—पीलू. ताल—धुमाळी.

मुनी ह्मणे हे देवा आपुलें चित्त व्यग्र कां केलें ॥
शंभु ह्मणेरे तुवां आमुचें कपटें घर बुडवीलें ॥ १

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

इच्छित वस्तु जिला देउनी ॥
रक्षण केलें बाल्या पासुनी ॥
तव वचनानें तिजला सोडुनी ॥
या विपिनीं आलों ॥ १ ॥

पद

राग—बागेसरी. ताल—त्रिवट.

मुनीवरा! दुःख तें काय कथूं तुजला ॥ ध्रु० ॥हाविरहाग्नी पार्वतिचा मम जाळित आहे तनुला ॥ मु०॥ सोसुं कसा मी अति दुःखद हा, झाला दुःसह मजला ॥ मु०॥ १ ॥

नारद— पंद

राग—बिहाग. ताल—दादरा.

कर कांता मदाकिनी इंदुशेखरा ॥ ध्रु० ॥ पर्णाया
योग्यन ती अन्य सुरवरां ॥ ध्रु०॥ तप्त हेम अंग कांति
रूप बघुनि लाजे रति ॥ वेदांची गुंगमति ॥ वर्णन ते
करुं न शकती॥ लोकत्रायें वंद्य असे जी सुरांनरां ॥क०॥

अंजनीगीत.

राग—झिंझोटी. ताल—दादरा,

नारद वचन ऐकून कर्णीं ॥
ऊर्वि तलावरी असे अपर्णी ॥
ऐशी गंगा शंभू पर्णीं ॥
गिरि शिखरीं तेंव्हां ॥ १ ॥

पद.

राग—सारंग. ताल—धुमाळी.

त्रिपूर मर्दन मोह पावला, भुलुनीगेला गंगेला ॥
विलास नाना करीतियेसीं, विसरला प्रिय नगबाळा ॥ ध्रु०॥
नर्तन, वादन, गायन करितो तिजशीं घेऊन एकांतीं ॥
वस्त्रें सुंदर भुषणें प्रति दिनीं परस्परें तीं लेववितीं ॥
नग्न होऊनी क्रीडा करितीं, न घेतीं मनीं शंकेला ॥
ऐसें अपार भोगीती सुख परी वीट नये चित्ताला ॥ १ ॥

अंजनीगीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

ऐसें मुनिनें देखुनी नयनीं ॥
धांवत गेला उभा भुवनीं ॥
बोले दुःसह संकट जननी ॥
तुजवरी ओढवलें ॥ १ ॥

नारद—माते. पद.

राग—लीलांवरी. ताल—धुमाळी.

(उधवा शांत वनकरजा या चालीवर)

तव कांतें तुजला सोडुनी केलीगे दुसरी भार्या ॥ध्रु०॥
क्रीडतसे अत्यानंदें करितो बहू तिजवर माया ॥
पाहुनि मी त्याची चर्या आलोंगे तुज कळवाया ॥
तत्मासी व्हावी ह्मणुनी कां करिसी श्रम हे वांयां ॥
गंगेसहहिमनगरानीं, करिविलास तो शुलपाणी, दुष्प्रा
प तुज लागोनी ॥ कांठेविसी आपुली काया ॥ २ ॥

साकी.

राग—पीलू. ताल—धुमाळी.

ऐसें ऐकूनी हिमनगकन्या बोले अति दुःखानें ॥ सख
यांनों जरी आला शिव तो तरि मजलागिन माने ॥१॥

मातें त्यजुनी रमे सवतिसीं त्याला काय करावें ॥
गेला प्राण सखे तरि त्याचें वदन पुन्हा न बघावें ॥ ३॥
दैवा तुझा प्रभाव विलक्षण आहे!—

अभंग.

राग—पीलू. ताल—धुमाळा.

जात होतें त्याला प्रार्थाया प्रीतीनें ॥
परी सवतीनें घात केला ॥
कायकरूं आतां यावरी वांचूनी ॥
जन्मलें पापिणी कैसी देवा ॥

असो. याउपर.

आपुलें मी मूख त्यासीं न दाविन ॥
कधींन पाहिन मीही साचें ॥ १ ॥

पद.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

घेई मजला तव उदरींगे हे भूमी जननी ॥ दुःख रूप हें जीवित झालें काय करूं जगुनी॥ ध्रु० ॥नाथाविण मी अनाथ झालें प्राण आले नयनीं ॥ न रुचे मज राहणें आतां शून्य अशा सदनीं ॥ घे० ॥ १ ॥

दिंडी.

राग–बर्वा. ताल–दादरा.

पावलेंमी या दुःख सागरातें ॥
खेद त्याचा होतना फार मातें ॥
नाथ माझा सवतिसीं प्रेम दावी ॥
दुःख मोठें हें सखे वदूं केवी ॥ १ ॥

पद.

चाल—केरवा. त्रिवट.

सोसूं मी किती दुःख सखे गे ॥ ध्रु० ॥ दीर्घ वियोगें हृदय होतसे दुभंगयासीं काय करूं गे ॥ सो० ॥ दुर्दैवी मी व्यर्थ जन्मलें, दुःख द्यावया प्रिय पतिला गे ॥ सो० ॥ शोकानें उर दाटुनी आलें वाहती अश्रू नयनांतुनी गे ॥ १ ॥

पद.

राग–जोगी. ताल–धुमाळी.

तुजविण काय करूं सदनीं ॥
राहुनि प्रिय सखया ॥ ध्रु० ॥
तुटला माझा सर्व आधार ॥
झालें केवळ निराधार ॥
नको नकोरे हा संसार ॥
गमे असार मज लागीं ॥ तु० ॥ १ ॥

नारद— पद.

राग—कालिंगडा. ताल—त्रिवट.

हर हर! काय असें हें घडलें ॥ ध्रु० ॥ जगत् जननी गौरी हिजला विर हें व्याकुळ केलें ॥ ह० ॥ काय करूं मी समजावूं कशी मजला कांहीं न कळे ॥ह०॥

पार्वती— पद.

राग—सारंग. ताल—धुमाळी.

पीकस्वरानें त्रास होतसे उडवा तिजशीं पळवागे ॥ कासाविस जिव झाला माझा जणु अळवाचा पळवा गे ॥ मदन तीक्ष्ण शर असह्य ऐसे भेदिति माझ्या हृदया गे ॥ त्रिशूल धर हर वृषभवाहन भेटाया मज आणा गे ॥ १ ॥

पद.

(माधवासीं कोणिसये या चालीवर)

प्रियजन विरह हा विकल करी ॥ ध्रु० ॥ सखयांनों मत्चित्त शांति हरी ॥ प्रि० ॥ कांहीं सुचेना कांहीं रुचेना राहूं कशि मंदिरीं ॥ प्रि०॥ विवेक करूनी मन आवरितें नावरे मज तें तरी ॥ प्रि० ॥ घडि पळ मजला चैन पडेना बनलें मी बावरी ॥ प्रि० ॥

पद.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

नाथा या तव निर्दय कृत्यें काय ह्मणूं तुजला ॥
प्रेमातीशय दाखवुनी कां त्यागिलेंस मजला ॥ ना० ॥
मधुर भाषणें मोहित केलें माझ्या हृदयाला ॥
आतां कां मन कठोर करुनी दिधलें दुःखाला ॥ ना० ॥
विरहाग्नीच्या तीव्र ज्वाला जाळिती मत्तनुला ॥
कुठें पाहुं तुज साहूं कैसी असह्य दुःखाला ॥ ना० ॥ १ ॥

सखे—

पद.

राग—पीलू. ताल—दीपचंदी.

काय करूं मी प्रियपति वांचूनी ॥
वाटेना सुख मजला सदनीं ॥ ध्रु० ॥
गार न लागे विंझणवारा ॥
वाढवितो सखे देहीं उबारा ॥
कळवा त्यांना सत्वर जाऊनी ॥
जाजा आणा गेहीं प्रार्थुनी ॥१ ॥ का० ॥

पद.

(आजी अक्रुरहा याचालीवर)

असा निष्ठुर कां झालासी पति राया ॥

कशी आलि न तुजला माया ॥ ध्रु० ॥
विनोद वचनाचा राग मनीं आणूनी ॥
गेलासी मजवर रुसुनी ॥
होती इच्छा कीं एकवार तुज नयनीं ॥
पाहिन मी प्रेमें करुनी ॥ चाल ॥
परि हेतू निष्फळ झाला ॥
भुललासी या सठवीला ॥
आवडली मजहून तुजला ॥
नाहीं उचित कृती घडलीही, समर्थीया ॥
सोडाया आपुली भार्या ॥ १ ॥ अ० ॥

दिंडी.

राग—नवी. ताल—दादरा.

पडे व्याकुळती यापरी वदोनी ॥
वक्ष भाळ पिटितसे अति रडोनी ॥
ब्रह्म वृंदें नारदें बघूनी तें ॥
जात कळवाया वृत्त तें शिवातें ॥ १ ॥

दिंडी.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

कथी नारद जाऊनी तैं तयातें ॥

तुझ्यावीणें व्याकुळा गिरि सुता ते ॥
प्राण सोडिल वाटलें मन्मनाला ॥
ह्मणुनि आलों तुज वृत्त कथायाला ॥

पद.

राग—धनाश्री. ताल—धुमाळी.

वांचवि पार्वतिला ॥ शंभो ॥ तव विरहानल भाजितसे
तिज सत्वर शमवीं त्याला ॥ देवा० ॥ नेत्रीं प्राणचीं
राहले तीच्या उत्सुक तव भेटीला ॥ शं० ॥ १ ॥

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

यावरि बोले पिनाक पाणी ॥
मी दुर्गेवरी आलों रुसुनी ॥
मुख न तियेचें पाहिन नयनीं ॥
कृतनिश्चय माझा ॥ १ ॥

नारद— पद.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

दीन शरण ती आहे तुह्माला ॥
प्राण दान द्या भेटुनी तिजला ॥ ध्रु० ॥
बाल्या पासूनी प्रेम करूनी ॥

कां आतांची निष्ठुर झालां ॥ दी० ॥
करुणा सिंधु ह्मणती तुह्माला ॥
करितां कां ह्या घोर कृतीला ॥ १ ॥

शंकर—नारदा—

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

धिक्कारिति पूर्वीस्वपतिंना मूर्खमानिनी युवती ॥
दइत गुणांना आटवुनी मग पश्चात्तापा करिती ॥
सांच्या ह्या रीति ॥ दुःखास्पद त्यांहोती ॥ १ ॥

नारद—देवा फार काय सांगूं.—

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

मयुरजसारे मेघ जलाची ॥
अति क्षुधित जन मधुरान्नाची ॥
तशिच अपर्णा त्वत् चरणाची ॥
इच्छा करित असे ॥ १ ॥
तूं येतोसी मनिं समजोनी ॥
सामोरी ती जात उठूनी ॥
या या नाथा ऐसें वदुनी ॥
भेटाया धांवे ॥ २ ॥

साकी.

राग—जोगी ताल—धुमाळी.

यापरि तिजला दिनरजनीं रे अति संतापचि होतो ॥
तुझ्या आलिंगना विना तो केवींविलया जा तो ॥
दुःसह दुःख अती ॥ निमुटपणें सोशीती ॥ १ ॥

अंजनीगीत.

राग—झिंझोटी ताल—धुमाळी.

त्रिकालज्ञ तूं जाणसी सारें ॥
ढोंग दाविसी कां मजसीं रे ॥
कृपा करूनी जा सदनारे ॥
हेंची इच्छितसें ॥ १ ॥

शंकर—मुनिवरा.—

साकी.

राग—पीलू. ताल—धुमाळी.

हें तव सारें भाषण ऐकुनीं, खळ खळ अश्रूयेती ॥
दया उपजली चित्तीं माझ्या, मना होतसे शांती ॥
॥१॥ उभारले रोमांच जाहली, धैर्यहीन ही काया ॥
उत्सुक झालों प्राण सखीतें, सत्वर आलिं गाया॥२॥

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

मुनिवरातें ऐसें बोलुनी ॥
सद्गद झाला अंतःकरणीं ॥
धावुं लागला त्वरा करूनी ॥
कैलासीं जाया ॥ १ ॥

दिंडी.

राग—लीलांवरी. ताल—दादरा.

बघुनि ऐसें जान्हवी वदे त्यातें ॥
काय तुह्मीं जातसां त्यजुनि मातें ॥
शंभु बोले सांगतों ऐक गंगे ॥
चाल कैलास सदनिं मज संगें ॥ १ ॥

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

नेतां त्यास्थळीं संगें मजला ॥
क्रोध येइल परि गिरिजेला ॥
शंभु ह्मणे मी ठेविन तुजला ॥
गुप्तपणें तेथें ॥ १ ॥
यापरि वचन देउनी तीतें ॥
शिरीं ठेवुनी मग गंगे तें ॥
त्वरें पातला कैलासातें ॥
उत्सुक होऊनी ॥ २ ॥

सख्या—गिरिजे—

पद

राग—भैरवी. ताल—दादरा.

धन्य धन्य धन्य आजी सुदिन उवगला ॥ ध्रु० ॥ ज्या
चा तुजनिशि दिनीं गे ध्यास लागला ॥ तोचि सखे
तव पति वघ सदनिं पातला ॥ ध० ॥

दिंडी.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

शिव आला ऐकुनी अपर्णेनें ॥
बंद केलें गृह द्वार अति त्वरेनें ॥
उभा राहोनी तिशीं हांक मारी ॥
तदा बोले ती असे कोण द्वारीं ॥ १ ॥

शंकर— साकी.

राग—पीलू. ताल—धुमाळी.

नीलकंठ मी द्वारीं आलों ओळख कां सांडीसी ॥
पार्वती—मयुरा जाजा लौकर येथुनी टाहो कां फोडीसी॥१॥
शंकर—मयुर नव्हे मी काळ कूटधर प्रेमें मजशीं पहावें ॥
पार्वती—कां आलासी भुजंगमातूं सत्वर भूताळें जावें ॥२॥

शंकर— पद.

राग—मुलतानी. ताल—धुमाळी.

नव्हे भुजंग सत्य सांगतों शूळी मी सुंदरी ॥
पार्वती—जा जा वेगीं वैद्या घरीं ॥
शंकर—शूळि नसे मी स्थाणू ऐसें बोलती अवनी वरी ॥
पार्वती—त्यानें राहावें गिरि गव्हरीं ॥
शंकर—स्थाणु न जाणसी, पशूपती मी समज आतां अंतरीं ॥
पार्वती—बैला रोविशिल शिंगें उरीं ॥ १ ॥
शंकर—

दिंडी.

राग–बर्वा. ताल–दादरा.

वाक्य जें जें बोलतों तूज पाशीं ॥
अर्थ भिन्न करुनि तें उडवीसी ॥
रुद्र आलों मी तुला भेटण्याला ॥
अतां अविलंबें उघडिं कवाडाला ॥ १ ॥

पार्वती—

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

हे पवनात्मज अंजनी बाळा ॥
श्रीरामाच्या कर सेवेला ॥
वश्य कधिं न मी होइन तुजला ॥
चल जा येथूनी ॥ १ ॥

ऐसें उत्तर ऐकुनी पशुपती ॥
अति विस्मीत झाला चित्तीं ॥
ह्मणे शहाणी मजहुन ही अती ॥
आहे सत्यचि हो ॥ २ ॥
तेव्हां शंभू कड्या तोडुनी ॥
धांवत गेला उत्सुक भवनीं ॥
आलिंगिलि ती हिमनगनंदिनी ॥
अती प्रेमानें ॥ ३ ॥
क्रोधाचें मिष करुनी गौरी ॥
ह्मणे जोगड्या मी परनारी ॥
मजवर करिशी कां बलजोरी ॥
चल जा निर्लज्जा ॥ ४ ॥

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

शिव बोले कां प्राण सखेग, केली पातळ माया ॥
गौरि ह्मणे मसीं त्यजुनी नाथा केली कां दुजि भार्या॥
ह्मणुनी मी रुसलें ॥ चित्तीं दुःखि जाहालें ॥ १ ॥

पार्वती—नाथा.

दिंडी.

राग—बर्वा. ताल—दादरा.

कोण तुमच्या प्रीतिला पात्र झाली ॥
असे कोठें ती गृहीं कां न आली ॥
काय कारण जाहलें सोडण्याला ॥
कसें आवडलें मर्सी भेटण्याला ॥ १ ॥
कुठे माझी ती सवत मला दावा ॥
तिच्या संगें न करीन कधीं दावा ॥
असे प्राणा समप्रीय जी तुह्मांला ॥
मान्य मजसीं न रुचे जरि मनाला ॥ २ ॥

शंकर—

पद

राग—खमाज. ताल—त्रिवट.

कां दोष प्रिये तूं देसिगे ॥ ध्रु० ॥
तप करण्यासीं गेलों विपिनीं ॥
तुजविण वरिली अन्य न कोणी ॥
सत्य सांगतों मी दिन वचनीं ॥
वाहतों आण गळ्याची गे ॥ कां० ॥ १ ॥

पार्वती—

दिंडी.

राग—बर्वा. ताल—धुमाळी.

तुझें मुख कां प्रियकरा म्लान झालें ॥

शंकर—अनुष्ठानीं उपवास फार केले ॥
पार्वती—तुझ्या नेत्रीं रक्तता कशी आली ॥
शंकर—प्रिये भक्षिलि वल्लि ही तिची लाली ॥ १ ॥

अंजनी गीत.

राग–झिंझोटी. ताल—दादरा,

पार्वती—तव तनु भिजली कां जिवनानें ॥
शंकर—पथीं धांवलों ह्मणुनि उन्हानें ॥
डवडवलींगे अति घर्मानें ॥
काय करूं यासीं ॥ १ ॥
पार्वती—दशनदंश हा दिसतो ओष्ठीं ॥
शंकर—शंखचिन्ह हें न मिथ्या गोष्टी ॥
विपरित शंका काढुनि कष्टी ॥
होसी कां सखये ॥ २ ॥

दिंडी.

राग–लीलांबरी. ताल–दादरा.

पार्वती—बहू येतो कां वास तव शरीरीं ॥
शंकर—भक्तें पुजिलें मज सुगंधोपचारीं ॥
पार्वती—नखांचीं हीं कांक्षतें ठाईं ठाईं ॥
शंकर—क्रिडा केली भूतांत फार पाहीं ॥ १ ॥

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

पार्वती—दिसतें कंकण चिन्ह असें कां तुमच्या कंठा वरतीं ॥
शंकर—बैलानें मज शृंग रोंविलें कंकण खुणा नसे ती ॥
शंका काढूनी ॥ कष्टी होशी फिर फिरुनी ॥

दिंडी.

राग—बर्वा. ताल—धुमाळी.

अशी संपादणि शिवें तिची केली ॥
परी पार्वतिची दृष्टि ऊर्ध्व गेली ॥
पार्वती—जटां मध्यें लपविली कोण देवा ॥
शंकर—सांगतों गे तूं नको करूं हेवा ॥ १ ॥

शंकर— साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

वाटे मजला सुरमुनिनें तुज विपरित कांहीं कथिलें ॥
ह्मणुनी निश्चित ऐसें तवगे शंकित मानस झालें ॥
नोहे ही नारी ॥ शंका फेडुंनि घे सारी ॥ १ ॥

शंकर— पद.

राग—खमाज. ताल—धुमाळी.

मंथन समयीं विष प्यालोंमी दाह करी तें निजशरिरीं. ॥

शमवाया तो प्रिये घेतलें स्वर्गांबु हें शिरावरी ॥
पार्वती—स्वर्गांबू हें तरी वदन कां कथन करा मसीं मदनारी ॥
शंकर—नोहे आनन श्वेत कमल हें;सत्य सांगतों तुज गौरी
पार्वती— पद.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

वदतां हें श्वेत पद्म मान्य मज प्रती ॥
परि कां हो त्यास असे नेत्र दीसती ॥ ध्रु० ॥
शंकर—लोचन न मीन सखे उदकिं तळपती ॥
न कळे कशि भ्रमित तुझी जाहली मती ॥
पार्वती—मुक्ताफळ हार गळां बहुत शोभती ॥
शंकर—कुरंग लोचने तरंग त्यांत ऊठती ॥ १ ॥
पार्वती— दिंडी.

राग—झिंझोटी. ताल—दादरा.

दिसे कुचद्वय वक्षिकां सांग मातें ॥
शंकर—चक्रवाक बैसले नदि तटीं ते ॥
तुला कथितों सत्य मी तरी कां गे ॥
गमुनि अनृत बोलसी मसीं रागें ॥ १ ॥

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—झुमाळी.

देतों मी तुज दिव्य सखे गे ॥
परि सोडीं हा शोध वृथा गे ॥
उमा ह्मणे द्या न भरा रागें ॥
हेंची प्रार्थितसें ॥ १ ॥

शंकर—

पद.

राग—लीलांबरी. ताल—धुमाळी.

घाल घटांतरीं घोर भुजंगम काढिन त्यांना करीं धरुनी ॥ ध्रु० ॥ न रुचे हें तरी तैल तापवीं आंत बुडवितों निज पाणी ॥ लोटुनि देईं उदकीं मजला हात पाय हे बांधूनी ॥ अविलंबें मी रामदयेनें येतों वरतीं बघ तरुनी ॥ घा० ॥ १ ॥

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

हें ही न रुचे जरिगे तुजला ॥
उग्र दैवत दाखिव मजला ॥
तत्पदिं ठेवुनी निज हस्ताला ॥
शपथ सखे घेतों ॥ १ ॥

दिंडी.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

असे सत्य तरी मसीं काय भीती ॥

सखे माझी पाहिं गे ही प्रचीती ॥
ह्मणे अंबा बोलतां सत्य वाचे ॥
परी अर्थ जाणतें बोलण्याचे ॥ १ ॥

अंजनी गीत.

राग—माड. ताल—धुमाळी.

भुजंग आणिन घटांत घालुनी ॥
परि धरितां त्यां कंठीं कानीं ॥
तैल आणु मी जरी तापवुनी ॥
वन्हि असे नेत्रीं ॥ १ ॥

दिंडी.

राग—बर्वा. ताल—दादरा.

जरी उदकीं टाकीन मी तुह्मांला ॥
शिरीं धरितां आपुल्या सुरनदीला ॥
देव आणूं मी जरी तुह्मां पासीं ॥
नमिति साष्टांगें तूमच्या पदासीं ॥ १ ॥

शंकर— अंजनी गीत.

राग—माड. ताल—धुमाळी.

श्री रघुनंदन राम मला तो ॥
पूज्य असे मी त्यासीं ध्यातों ॥
अहर्निशी गे ध्यान धरीतों ॥
सप्रेमें साचें ॥ १ ॥

पार्वती—

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

अन्य दैवतें सर्वही सोडुनी ॥
श्री रघुनंदन मानव असुनी ॥
नाथा कां तुह्मी धरितां ध्यानीं ।
सांगा मजला हें ॥ १ ॥

शंकर—

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—त्रिवट.

हिमनगनंदिनी श्री रघुवीर ॥
लीलावतारी निर्विकार ॥
वेदादिकही नेणति पार ॥
मति कुंठित होती ॥ १ ॥
पूर्णब्रह्मा नंद निर्गुण ॥
मुक्त कराया देवां लागुन ॥
सगुणलीला वेष धरून ॥
भक्तां दावितसे ॥ २ ॥

पद.

राग—संकरा. ताल—धुमाळी.

पूर्णब्रह्म राम गे ॥ वर्णूं त्यासीं काय गे ॥
दशरथ तात ज्याचा ॥ कौसल्या ती माय गे ॥

ब्रह्मांडांच्या कोटी गे ॥ सांठवितो पोटीं गे ॥
भर्गचाप भंगुनीयां ॥ पर्णी सीते लागीं गे ॥
ब्रह्म निर्विकार गे ॥ नाहीं त्या आकार गे ॥
साकार होउनी रक्षी ॥ पदीं नत दास गे ॥
आहे अंतरज्ञानी गे ॥ जाणे सकळ ध्यानीं गे ॥
अनुदिनीं ध्यान धरुनी ॥ प्रार्थितों मी त्यासीं गे ॥१॥

अपर्णे मी नित्य रामस्मरण करितों, याचें दुसरें एक कारण तुला सांगतों

पद.

राग—कालिंगडा. ताल—त्रिवट

ऐक सखे सुंदरी ॥ कारण ॥ ध्रु० ॥
काळकूट मी प्राशन केलें, करि तें दाह उरीं ॥ का० ॥
उपाय तेव्हां फारचि केले, शांत न होय तरी ॥ का० ॥
मंगलकर श्रीराम स्मरतां, शांति ये शरिरीं ॥ का० ॥
या करितां मन रामीं वसलें ॥ ध्यातों त्या अंतरीं ॥ कारण ॥१॥

पद.

राग—लीलावंरी. ताल—धुमाळी.

परमात्मा विष्णु साक्षात् अवतरला मानव उदरीं ॥ ध्रु० ॥
भू भार हरण कराया दैत्यांतें तो संव्हारी ॥
एकपत्नि एक वचनी, आहे गे हा व्रतधारी ॥
गोब्राह्मण प्रतिपालक जो, भक्त जनांचा हित कारी ॥

स्वेछेनें वर्तन करीतो ॥ पापी जन संव्हारीतो ॥
उद्धरुनी मुक्ती देतो ॥ विश्वाचातो अधिकारी ॥ १ ॥

अभंग.

राग—मालकंस. ताल—दादरा.

असातो असूनी हिंडेकां हो रानीं ॥
सीता सीता ह्मणुनी बोभावेकां ॥
हाका मारुनीकां वृक्षांनां आलिंगी ॥
केले कां हो जगीं खेळ ऐसे ॥
सांगतातो मर्सीं लक्ष्मीचा पती ॥
झाली कैसी मती गुंग त्याची ॥ १ ॥

पद.

राग—काफी. ताल—दीपचंदी.

वदतां तो अंतर ज्ञानी ॥
कैसा नुमजे आपुले ध्यानीं ॥ ध्रु० ॥
दशवदनें यतीरूप धरूनी ॥
नेली त्याची युवती हरूनी ॥
भ्रमितमती होवोनी ॥
शोक करित कां हिंडे रानीं ॥ १ ॥

शंकर—

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

करुनी ऐशाचमत्कृतीला ॥
जना दाखवी असंख्यलीला ॥
अनुभव त्याचा आला तुजला ॥
स्मरण करीं साचें ॥ १ ॥

पार्वती—होहो, खरेंच ! एकेप्रसंगीं.

दिंडी.

राग—लीलांवरी. ताल—दादरा.

रघूनाथा भुलवीन मी ह्मणूनी ॥
त्वरें जानकिचें रूप हो धरूनी ॥
जरी गेलें मी वनीं त्याजपाशीं ॥
मुख मुरडूनी क्रमी तो वनाशीं ॥ १ ॥

नंतर त्याच्या जवळ जाऊन मी त्याला असें बोललें—

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

कौसल्या सुत आत्मारामा ॥
शंकर हृदया पूर्ण ब्रह्मा ॥
जानकी लागीं पूर्ण कामा ॥
" आलींगन द्यावें ॥ १ ॥

दशवदनाचे हस्तांतूनी ॥
पूर्व सभाग्यें आलें सुटुनी ॥
आतां मजला प्रेमें करुनी ॥
आलिंगन द्यावें ॥ २ ॥

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळा.

सौमित्री तैं वदे तयातें पद्मदलाक्षारामा ॥ सीतेसीं आलिंगन देउनी पुरविं तियेच्या कामा ॥ १ ॥ रघूवीर मम कपट समजुनी सौमित्रासीं सुचवी ॥ ह्मणे आपणा ठकवायासीं आलि अपर्णा देवी ॥ २ ॥

राम—सौमित्रा.

श्लोक.

राग—कानडा.

जो चर्म नेत्रीं न दिसावयाचा ॥
वर्णूंशके ज्यास न वेदवाचा ॥
त्या शंभुचीही ललना अह्मासीं ॥
सीता रूपें पातलि या वनासीं ॥ १ ॥

श्लोक.

राग—कानडा.

घेऊनि अष्टतनु जो धरितो जगातें ॥
सूर्याग्नि चंद्र असती नयनें जयातें ॥

आहे यथार्थ जगिं ईश्वर नामज्याला ॥
त्याशंभुची प्रियतमाटकवी अह्माला ॥ १ ॥

आर्या.

राग—धनाश्री.

ज्यातें सर्वहि नियमें आराधितिसर्वकाळ नमनांहीं ॥
त्या गिरिशाची भामिनि सौमित्राहे, सिता खचित नाहीं॥१॥

नंतर.—

अंजनी गीत.

राग—झींझोटी ताल—धुमाळी.

जानकिवल्लभ बोलत मातें ॥
ज्ञानगंगे हिमनग सूते ॥
मोडुनि कांगे शिवाज्ञेतें ॥
आलिस या स्थानीं ॥ १ ॥

मग.—

इतुकें बोलुनी कौसल्यासुत ॥
सीते सीते ह्मणुनी बाहत ॥
वृक्ष पाषाण ओ देत ॥
नवल मसीं झालें. ॥ २ ॥

राम— ॥ पद ॥

राग—बर्वा. ताल—धुमाळी.

हर हर ! हे दुःसह कैशी दुर्दैवें करणी केली ॥ जानकिचें वचन ऐकुनी निबिडवनीं शीघ्र निघालों ॥

कांचनमृग वधुनी सत्वर निजस्थाना सन्निध आलों ॥ परि सीता न दिसेजाणुनी अति दुःखें खिन्न जहालों ॥ न कळे ती कोणी नेली ॥ अथवा ती कोठें गेली ॥ भ्रमित मती माझी झाली ॥ काय करूं मी या कालीं ॥ १ ॥

अरे रे !

पद.

राग—बिभास. ताल—दादरा.

वामनेत्र याच समयीं स्फुरण पावतो ॥ काय मर्सी न कळे हा अशुभ सुचवितो ॥ ध्रु० ॥ दुःसह अति दुःख वेग हृदयीं ऊठतो ॥ क्षणोक्षणीं मूर्छित मज करूं पाहतो॥१॥

दिंडी.

राग—लीलांवरी. ताल—धुमाळी.

प्रिये अपराधी जाण खचित मातें ॥
कृपा करगे या सोड अमर्षातें ॥
क्रोध करणें सेवकीं योग्य नोहे ॥
निरपराधी जन असा कोण आहे ॥ १ ॥

पहाबरें,

दिंडी.

राग— लीलांवरी. ताल—दादरा.

तेचशशि रश्मी दुःख मला देती ॥
तेच मदनाशुगप्रतीकूल होती ॥

जयें पूर्वीं अति सौख्य मला दिधलें ॥
तेंच तव विरहें दुःखदसें झालें ॥ १ ॥

पद

राग—बागेसरी. ताल—त्रिवट.

तुझें ध्यान मनीं मसीं लागलें ॥
कमल लोचने प्रियकरणी ॥ ध्रु० ॥
दावानलसम शशिकर भाजिती ॥
शरिरीं मदनें पीडिलें ॥ १ ॥

दिंडी.

राग—लीलांवरी. ताल—दादरा.

मज जवळी आसतां तुजहराया ॥
शकति असुरहिन मसीं जिंकुनीया ॥
असें असुनी न दिससिलोचनाला ॥
दैव योग हा मज कसा उदेला ॥ १ ॥

दिंडी.

राग—लीलांवरी. ताल—दादरा.

क्षणभरही वीयोग मत्प्रियेचा ॥
कल्पशता समान होत साचा ॥
बहूदिन जरि लागती भेटण्याला ॥
सहन कैसें करवेल मन्मनाला ॥ २ ॥

अंजनी गीत.

राग—माड. ताल—धुमाळी.

जानकि मजला तुज वाचूनी ॥
घडिपळ वाटे युगावाणी ॥
दीर्घ विरह हा कैसागे जनीं ॥
साहूं मी सखये ॥ १ ॥

आतां कोणालापुसावें. ?

दिंडी.

राग—लीलांबरी. ताल—धुमाळी.

कल्प वृक्षा ह्या रम्य वनामाजी ॥
जिनें मजला त्यागिलें अशी माझी ॥
जनक नंदिनि सुंदरी सिता तुजला ॥
फिरत दिसली कीं सत्य सांगमाला ॥

अथवा.

अंजनी गीत.

राग—माड. ताल—धुमाळी.

क्रोध धरूनी राहिल लपुनी ॥
परी न कधीं वसली रुसुनी ॥
ह्मणूं जरी मी गेली पळुनी ॥
मजवर मन तीचें ॥ १ ॥

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

राग यावया कारण कांहीं ॥
एक वारही घडलें नाहीं ॥
अथवा कठोर वचनांनीही ॥
वदलों न तिजला ॥ १ ॥

दिंडी.

राग—लीलांवरी. ताल—दादरा.

मृदूगात्रे कमलाक्षि भूमि सूते ॥
कुठें गेलिस टाकुनी प्रिये मातें ॥
काय करुं मी वांचुनी जगीं आतां ॥
तव विरह देतसे ताप चित्ता ॥ १ ॥

पद.

राग—तोडी ताल—त्रिवट.

कवण्या स्थळिं तूं असशी सीते ॥
काय करूं गे न सुचे मातें ॥ ध्रु० ॥
लक्ष्मणादिक जनीं वनीं तुज ॥
शोधिति परि तूं न दिससी त्यांतें ॥ १ ॥

पद.

राग—धनाश्री. ताल—त्रिवट.

कुठे पाहुं मी तुला प्रियेगे, साहुं कसा ह्या दुःखाला ॥
विरहाग्नीच्या तीव्र ज्वाळा, जाळिति जानकि मत्त
नुला ॥ तव भेटीची आशा धरुनी, वियोग आजवर
सोसियला ॥ परिया समयीं निरवधि देतो, दुःसह
अतितर ताप मला ॥ १ ॥

पार्वती—

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—त्रिवट.

यापरि जेव्हां दुःखी होउनी ॥
शोक करीतो निबिडारंणीं ॥
तेव्हां सत्वर त्यासीं जाउनी ॥
नाथा पुसिलें हें ॥ १ ॥
सीते सीते ऐसें ह्मणुनी ॥
दुःख करित कां फिरसी रानीं ॥
आलिंगिसि कां तरु पाषाणीं ॥
सीता समजुनि रे ॥ २ ॥

तेव्हां तो मला ह्मणाला.—

पद.

राग—बेहाग. ताल—ख्याल.

पुससी काय मला ॥ पार्वती ॥ ध्रु० ॥ कैलासापति

जाउन सत्वर, यत्नें तव पतीला ॥ विचारितां तुज
कथील सारें, निरशिल भ्रांतीला ॥ १ ॥

पद.

राग—बहार. ताल—त्रिवट.

ज्ञान दृष्टिनें पार्वती ॥
पाहसिल तरि तुज कळून येइल ॥
कां होसी अशि भ्रमित मती ॥ ज्ञा० ॥
सीते सीते ऐसें वदुनी ॥
आलिंगीतों प्रेमें करुनी ॥
तरु पाषाणचि दिसती नयनीं ॥
परी तपोनिधि हेगे असती ॥ ज्ञा० ॥
अनंत वरुषें तप आचरिलें ॥
करुनि रुपांतर विजनीं राहले ॥
भेटाया मज उत्सुक झाले ॥
आलिंगुनि त्यां देतों शांती ॥ ज्ञा० ॥ १

असें आहे परंतु सांप्रत.

श्लोक.

राग—भैरवी.

पुष्पाचाच सुवास कल्पतरुच्या हा सूटला भोंवतीं ॥
ने, वायु जिकडे तयास तिकडे भृंगे पहा धांवती ॥

गंगेच्या जल बिंदुनीं भिजविली काय मदीया अती ॥
माझें चित्त तथापि येथनरमे सीतेविना पार्वती ॥ १ ॥

पार्वती.—

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

यापरि वदला मजला विपिनीं ॥
मीही समजलें आपुले ध्यानीं ॥
विष्णु मानव रूप धरूनी ॥
क्रीडा करित असे ॥ १ ॥

नंतर—

दिंडी.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

असति दुर्लभ बहु पाय मला जीचे ॥
घडे दर्शन अजि दैव बळें तीचें ॥
अशीं वचनें बोलुनी मला रामें ॥
पूजियेलें त्यावनीं अति प्रेमें ॥ १ ॥
तदा आशिर्वादासि मीहि केलें ॥
समरिं विजयी हो असें बोलिजेलें ॥
रघूरामें मम मूर्ति स्थापियेली ॥
अंशरूपानें मीहि वस्ति केली ॥ २ ॥

अंजनी गीत.

राग—झिंझोटी. ताल—धुमाळी.

तुळजा पुरिची झालें भवानी ॥
पूजिति जन मज प्रेमें करुनी ॥
मीही त्यांना प्रसन्न होउनी ॥
संतुष्टचि करितें ॥ १ ॥
ऐसा वृत्तांत पूर्वीं घडला ॥
परि या समयीं मसिं नाठवला ॥
स्वप्रश्नाचा निर्णय केला ॥
आपुल्या तोंडानें ॥ २ ॥

साकी.

राग—कालिंगडा. ताल—धुमाळी.

सुंदरि पूर्वीं वाल्मिक ऋषिनें भविष्य केलें जैसें ॥
विष्णूनें अवतार धरूनी वर्तन केलें तैसें ॥ १ ॥ पव
नात्मज जो अंजनिनंदन मारुति ह्मणती ज्याला ॥
मदंशें तो अवतरला गे रामाच्या सेवेला ॥ २ ॥

साकी.

राग—पीलू. ताल—धुमाळी.

कनक भूषणीं भिन्नाकृति परी सुवर्ण एकचि जैसें ॥

विष्णु आणि मी एकरूपची सत्य समज मानें ऐसें ॥
भेदनसे कांहीं ॥ नटलों भिन्न रूपें दों ठायीं ॥ १ ॥

पार्वती— अंजनी गीत.

राग—माड. ताल—धुमाळी.

भाषण तुमचें ऐकुनि कर्णीं ॥
तृप्त मी झालें अंतःकरणीं ॥
सुचरित्र हें ठसलें ध्यानीं ॥
प्रिय करा माझ्या ॥ १ ॥

शंकर—

चिच्छक्ती तूं आद्य स्वामिणी ॥
जाणसि सारें मूळा पासुनी ॥
गौरविलें तुज विनोद वचनीं ॥
प्राण सखे माझे ॥ १ ॥

साकी.

राग—पीलू. ताल—धुमाळी.

ब्रह्मेंद्रादिक सुरमुनि योगी ज्या तुज हृदयीं ध्याती ॥
तो तूं स्त्रीशीं विलास करुनी लीला दाविशि जगतीं ॥ १ ॥
पार तुझा रे न कळे कवणा वससी सर्वां भूतीं ॥
विष्णुसूत तुज शरण येउनी याचितसे तव भूती ॥ २ ॥

दिंडी.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

अखिल जन हा ऊतरो संकटांतें ॥
पाहो सकल जन आत्म मंगलातें ॥
पावो निखिलजन स्वस्व कांमनातें ॥
मुदित होवो जन जगीं स्वस्थलातें ॥ १ ॥
एकमेकांचा द्वेष ज्या करीती ॥
कधीं एक्या स्थानिं ज्या न राहाती ॥
त्या गीःश्रींची होउंदे संगती ती ॥
सज्जनासीं या जगीं मिळो भूती ॥ २ ॥

॥ समाप्त ॥